

[LIII Gyldenkilde]

tegn ved, om vi nu ikke laver noget, som medfører, at kvinder slet ikke bliver ansat. Det er jo rørende med den omsorg.

Hvad bygger den slags udtalelser på? Hvad er det egentlig, der er grundsubstansen, når man kan få sig selv til at stå og sige sådan noget? Det er jo, at man hylder det princip, at al lovgivning, alt cirkulære- og bekendtgørelsesarbejde, alt, hvad vi har af den slags i dette samfund, plus arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet, bygger på, at de produktive, de stærke i produktion osv., er mændene. Kvinderne er dem, der føder børnene, og derfor skal lovgivningen ikke indrettes efter dem. Det er dog for galt, at vi skal høre udtryk, der helt tydeligt hviler på den grundsætning, jeg her rider op.

Kvinderne udgør halvdelen af befolkningen. Skal arbejdsgiverne ikke tage hensyn til, at der skal fødes børn i dette land, som kan gå ind i produktionen og bære vort samfund videre? Jo naturligvis, men hver gang der kommer et pip i retning af, at nu skal man forbedre vilkårene for kvinderne, hører vi den slags udsagn, som så tydeligt bakker op bag et utrolig gammel-dags synspunkt, nemlig det, der hedder: mænd er de rigtigt produktive, og så kan vi altid se, om der bliver plads til kvinderne.

Nuvel, det var et hjertesuk, som blev lidt længere, end jeg havde regnet med, og så må jeg se, hvad der kommer ud af det.

Vi hilser naturligvis i SF ethvert skridt i den rigtige retning velkommen. Det er vigtigt, at vi kommer i gang på mange af de her områder.

Ifølge forslaget sker der det epokegørende, at den omvendte bevisbyrde indføres i lovgivningen. Det synes vi på det her punkt er godt. Vi er vel vidende om, at man kan have betænkeligheder ved det, fordi hele vort retssystem jo bygger på, at man skal kunne bevise tingene, men her er det på sin plads, synes jeg, at der bliver indført omvendt bevisbyrde.

Arbejdsministeren er inderligt imod denne bestemmelse, og han gør sig da heller ikke til af, at han er det; det ses tydeligt i bemærkningerne, og fra tidligere debatter er hans synspunkt også velkendt.

Ligeledes med hensyn til problemerne omkring retten til genansættelse og godtgørelse, hvis man alligevel ryger ud og ikke kan få genansættelse. Jeg kan godt være enig i det, der står i bemærkningerne om, at en afskediget nok i

mange tilfælde vil foretrække en godtgørelse frem for genansættelse, for det er nu engang ikke rart, hvis man ikke kan samarbejde på frivillighedens grund. Men jeg vil til den ende også sige, at det er godt, at man forhøjer godtgørelsens maksimumsstørrelse fra 26 til 78 ugers løn.

At Ligestillingsrådet nu får mere kompetence, end det har haft tidligere, er godt. Jeg synes, at Ligestillingsrådet på trods af et meget lille budget og få ansatte har udført et strålende stykke arbejde, som skiftende formænd for rådet og ansatte skal roses for. SF har altid ønsket, at rådet skulle have mere kompetence, og er i øvrigt åbent for, om tiden nu ikke er inde til, at rådets bevillinger diskuteres.

Jeg ved godt, at Ligestillingsrådet har fået 3 mio. kr., hvor der er redegjort fint for, hvad de skal bruges til. Men jeg forestiller mig, at der, når nu den lov, vi står med her, og også det følgende, vi skal diskutere, bliver til virkelighed, vil komme en lang række sager, og at det bliver en belastning for de få ansatte i Ligestillingsrådet.

Vi ønsker ikke noget større bureaukrati og en stor opbygning af det, men vi kan forestille os, at man måske ved at give nogle bevillinger kunne få noget mere konsulentbistand, altså folk udefra, man kunne drage ind til at lave visse ting, sådan at man ikke fik opbygget et alt for stort apparat. Vi er i hvert fald villige til at se på den del af det.

Jeg skal ikke undlade at gøre opmærksom på, at jeg har bemærket, at der er en bestemmelse, som nu bliver vedtaget, gående ud på, at arbejdsministeren får hjemmel til at udarbejde nogle regler. Den håber jeg han vil bruge fornuftigt, sådan at han laver særforanstaltninger for kvinder på afgrænsede områder, for det er nødvendigt, at man bruger den slags bestemmelser flittigt.

Jeg har brugt min taletid, så jeg må vende tilbage til det øvrige senere.

Hans Jørgen Holm (V):

Med dette forslag fastlægges der beskyttelsesregler for lønmodtagerne, der skal sikre, at de ikke diskrimineres på grund af køn, i det omfang ligebehandling ikke er dækket af kollektivt overenskomst. Kapitel 2 omhandler de almindelige regler, og kapitel 3 indeholder de regler, der i praksis nok har den største betydning. Det er reglerne vedrørende graviditet, barsel og adoption.